

הם קוראים לי מיכלצת אינטלקטואלית

כתב הדוקטור בן ה-18 במיכתב לארץ

לשנה, עתיד לקבל מענק בסכומים גדולים מאישים רבייהשפעה, כדי שיוכל לבצע את מחקריו בתחומית של איטליה ולהרים את קרן המדע האיטלקי.

בחינה פומבית

אבי בן-אברהם לא השלים את שנת הלימודים האקדמית תשל"ג באוניברסיטת תל-אביב. מאחר שאיפתו העיקרית היתה ללמוד רפואה דווקא, הוא שיגר מיכתב למערכת לרפואה בכמה מה אוניברסיטאות הידועות בעולם. במיכתבים אלה סיפר על מיגבלות גילו ושאל אם יהיו מוכנים לקבלו ללימודים.

את התשובה הראשונה קיבל אבי בן-אברהם מהפקולטה לרפואה באוניברסיטת מילאנו, שהסכימה לקבלו ללימודים. על אף גילו הצעיר, או לא ידע אבי אפילו

בתחילת שנת הלימודים האקדמי מית תשל"ג, פנה הסטודנט אבי בן-אברהם למינהלת אוניברסיטת תל-אביב וביקש לקבל מענק-לימודים. קרן מיוחדת באוניברסיטה תל-אביב מעניקה מענקי לימוד לסטודנטים מיעוטי-יכולת ובעלי כישרונות מיוחדים. אבי סבר כי הקריטריונים על פיהם מחלקים את המענקים יזכו גם אותו במענק כזה.

הוא היה אז בן 15, אולי צעיר התלמידים שהתקבלו אי-פעם ללימודים באוניברסיטת תל-אביב. רק בסוף שנת הלימודים הקודמת הוא סיים את הכיתה התמישית בבית הספר התיכון בהרצליה. אולם במשך חופש שת הקיץ, בתקופה של שלושה חודשים, הוא הספיק לעבור על חומר הלימודים הנלמד בבתי-הספר התיכוניים במשך שלוש שנים.

לא רק זאת, אלא שהוא עמד בבחינות הבגרות החיצוניות והצליח בהן. בגיל 15 יכול היה אבי בן-אברהם להתחיל את

עם אבא אבי בן-אברהם, שהפך בחודש אפריל השנה הרופא הצעיר בעולם, בחיותו בן 18 בילד, לצד אביו, אבינועם, מורה-למלאכה מהרצליה, בעת שהאחרון ביקר במעבדות-המחקר שלו במילאנו. מוריו של אבי המליצו לו לפנות למחקר רפואי, והוא כבר פירסם מאמרים מדעיים בעיתונות הרפואית.

מילה אחת איטלקית. אביו רכש לו קורס בתקליטים ללימוד השפה האיטלקית. אבי נסגר למשך חודשיים בצרף שבחצר בית הוריו בהרצליה. היה לו שם פטיפון ומאוורר. איש לא ראה אותו יוצא מהצרף בפרק זמן זה. כעבור חודשיים, כאשר יצא משם, היתה השפה האיטלקית שגורה בפיו. הוא יכול היה לנסוע למילאנו כדי להתחיל בלימודי הרפואה שלו. רק אז הסתבר לו שהאיטלקית שלמד מתקליטים היא האיטלקית המדוברת. היא לא איפשרה לו להתגבר על חומר הלימודים האקדמי. "אני מבין רק 50% מה שמדברים בי הרצאות", כתב להוריו בארץ. אולם תוך שבועות מיספר התגבר גם על קושי זה. לאט לאט החלו מוריו לגלות את ניצני גוצי גאונותו של התלמיד הקטן שהגיע אליהם מישראל. הוא הפך לשיחת היום בין הפרופסורים בפקולטה לרפואה. כל אחד מהם רצה לעמוד מקרוב על מה שנראה בעיניו כדבר בלתי מתקבל על הדעת: נער בן 16 הבולע את חומר הלימודים כרפואה בקצב מטורף, מתמסר בו ובקיא בכל פרטיו כאילו שיגן את חייו. חומר זה שנים.

כעבור פחות משנתיים, על פי אישור מיוחד של מוריו, עשה אבי את הבלתי-יאומן. הוא ניגש לכל 27 בחינות החובה בפקולטה לרפואה, שרק מי שעובר אותן זכאי להיות רופא. 27 בחינות אלה מסכמות חומר לימודים הנלמד במשך שש השנים בפקולטה. אבי למד את החומר בפחות משליש הזמן הכל מקובל. הוא הצליח בכל החינות. ציוניו ברוב המקצועות היו 30 (הציון הגבוה ביותר הנחשב כטוב-מאוד). בשאר המקצועות היו הציונים גבוהים עוד יותר: שלושים פלוס מעולה.

לימודיו האקדמיים. הוא רצה להיות רופא. אולם בשל גילו סרבו לקבלו בפקולטות לרפואה. משום כך נרשם והתקבל ללימודים. על סמך הישגיו, בפקולטה למדעי-החיים באוניברסיטת תל-אביב ובחוג למתמטיקה. הרקע הסוציאלי שלו, הצדיק גם כן סיוע פיננסי, כדי שיוכל להמשיך בלימודיו. הוא בא ממשפחה מעוטת-אמצעים. אביו, אבינועם בן-אברהם, הוא מורה למלאכה בבית-ספר עממי בהרצליה. הוא המפרנס היחיד של משפחה בת שבע נפשות שהתגוררה בדירה בת שני חדרים, ששיטתה 42 מ"ר, בהרצליה.

אוניברסיטת תל-אביב התחשבה במצב המיוחד של אבי בן-אברהם. ועדת המערכים אישרה לאבי מענק. בחודש אפריל 1973 הוא קיבל הודעה כי אושר לו מענק בסך של 80 (שמונים) ל"ל לשנה, והסכום ינוכה לו מתשלום שכר-הלימוד.

היום, כשלוש וחצי שנים מאו, נמנה הד"ר אבי בן-אברהם בן ה-18 וחצי, עם חוקרי הסרטן המוכרים בעולם. מאמרים מדעיים שלו מתפרסמים בכתבי-עת רפואיים. הוא משתתף בכינוסים וקונגרסים בינלאומיים של חוקרי-סרטן. הוא נחשב על ידי אנשי-מדע ורפואה מהרצניים בירושלם לנססציה המדעית והאינטלקטית טראגית הגדולה ביותר מאז הופעתו של אלברט איינשטיין בשמי המדע הבינלאומי. מכוני-מחקר באוניברסיטאות בכל רחבי העולם מתחרים כדי שיבצע את מחקריו בתחומיהם. הצעיר מהרצליה, בנו של עולה מעיראק, עשוי להפוך לגאווה ישראלית כי נציג גוסף של הגניוס היהודי.

אלא שתהליכתו של ד"ר אבי בן-אברהם הישראלית תוקף על חשבונה של איטליה. הרופא הצעיר בעולם בכל הזמנים, שרק לפני כשלוש שנים היתה אוניברסיטת תל-אביב מוכנה להעניק לו סיוע בסך 80 ל"ל

כל שנותיו בתפקידי-מינהלה בלבד. עופר ביקש מהילל להתפטר מהמישטרה כבר לפני כחצי שנה. כשגברו השמועות בדבר התפטרותו האפשרית של רוזווליו, שלח עופר שדרים אל הילל והודיע שיהיה מוכן לקבל עליו את תפקיד המפקד. אם זה יוצע לו, הילל ביכר להתעלם משדרים אלה, וזכר רק את בקשת-ההתפטרות של עופר. ואכן, עם מינויו של תבורי עזובים שניים אלה את השירות.

על הילל ניטל להחליט בין אשד לבין תבורי. לאשד ותק רב יותר במישטרה, והוא גם אהוד ביותר על קציני הספי"כ. תבורי, לעומת זאת, הוכיח עצמו בשנה האחרונה כאיש-מקצוע מעולה, מתכנן ומארגן למופת. לאחר התייעצות עם קצינים בכירים, החליט הילל על מועמדותו של תבורי.

צריך 10 תבורים. במקומו של תבורי כראש אג"ם יבוא אשד, בתנאי שהילל יצליח לפייס אותו על כך שהוא לא קיבל את המפקד. אשד, שהוא קצין טוב ואדם נבון, יבין בסופו של דבר כי בכל התמודדות קיים רק מנצח אחד. עתה מקווים במישטרה, כי תבורי יעלה אותה על הפסים הנכונים. "צריך 10 תבורים כדי לשקם כל מה שרוזווליו הרס", אמר השבוע קצין בכיר במישטרה. "אבל כולנו נעזור לו".

מנגנון

סליחה, טעות בחמונה

היועץ לא מצא את מי שקפיו — והתמונה

ששודרה לא

היתה שד קניג

כתבה-הטלוויזיה, אהוד יערי, עמד והמתין. בתוך החדר, ליד שולחנו, היה יועץ ראשי הממשלה לענייני ערבים, שמואל טולידנו, טרוד בחיפוש אחר מי שקפיו. הוא לא מצא אותם. אך כיוון שהעניין היה דחוף, והכתב ציפה לתמונה המבוקשת בקוצר-רוח, החליט טולידנו שיצליח להסתדר עם

(המשך מעמוד 22) כמי שערך את השינויים האירגוניים, ונטל לעצמו גם את תהילת כל ההצלחות בנושאי בטחון-רפנים. עם דימוי ציבורי שכזה, קשה היה לשכנע אפילו את רבין כי רוזווליו חדל, בעצם, לתפקד. ההזדמנות הגדולה של הילל נקרתה לו בבוקרו האחרון של שריהטון האמריקאי, הנרי קסינג'ר, בארץ. במישכן הכנסת נערכה קבלת-פנים לקסינג'ר, ואליה הוזר מנו כל אישי המדינה.

רוזווליו היה היסטרי. גרשי-אמונים אירגן אז את אחת ההפגנות הסוערות והמוצלחות ביותר שלו, וחסם את מבוואת הכנסת. רבים מן המוזמנים לא הצליחו להגיע למישכן הכנסת, ואלה שהגיעו, השקיפו מבעד לחלונות המישכן, כשהם תוהים: "איך נצליח לצאת מכאן?"

רוזווליו, שהיה בין המוזמנים, ונטל על עצמו לפקד על כוחות המישטרה שהיו אמורים לפנות את דרך לפני קסינג'ר ושאר האורחים, איבד את עשתונותו. היה ברור לכל, וגם לראשי-הממשלה עצמו, כי אם רוזווליו, שהגיע כבר באותה שעה לדרגה גבוהה ביותר של היסטריה, ימשיך לפקד על הכוח, יישארו קסינג'ר וכל שאר הקרואים הנכבדים כלואים במישכן הכנסת משך שעות, ואילו אפילו ימים. בקור-הרוח האופייני לו לקח הילל את הפיקוד על השוטרים. הוא פרש כוחות, שילח יחידות מסוימות והביא אחרות, ערך מיספר פעולות-הטעיה ויצר בגוש המפגנים המאיים פתח, שדרכו הצליחו האורחים להימלט מהמקום.

למחרת הזמן הילל אל רבין, וקיבל את האור הירוק לסילוקו של רוזווליו, אם כי רבין ביקשו לעשות זאת, "באופן אלגנטי".

מיטת חולה. בעיה אחרת של הילל היתה למצוא יורש הולם לרוזווליו. הסגל הבכיר של המישטרה, תחת הנהגתו של המפקד, הפך מסוכסך עד-כדי-כך שהתעורר חשש כי מינוי של מפקד מקרב הקצונה של המישטרה יעורר תסיסה בקרב הקצינים האחרים. הילל החל מחפש דמות מחוץ למישטרה, שתתקבל עלי-ידי הסגל הבכיר של המישטרה. גישושים אצל רבי-אלוף (מיל.) חיים

סמונכ"ר ריפף (יושב מימין)*
"מי עשה לך את זה?"

ראייתו כפי שהיא, ללא המישקפיים. הוא בחר את התמונה שנראתה לו קרובה ביותר למציאות, ומסרה לידי כתב היטלוויזיה.

אלא שלא היתה זו התמונה הנכונה. אהוד יערי, שנתבקש להכין כתבה על האיש קניג, ההוגה והיוזם של דו"ח-קניג** החדש, שהספיק להיוודע לשימצה, פנה אל מר טולידנו בבקשה שימצא לידו את תמונתו של האיש קניג, לצורך שידור הכתבה על הנושא בטלוויזיה. אך טולידנו לא מצא את התמונה הנכונה. הוא התנצל לאחר-מכן: "מסרתי את התמונה הלא-

לסקוב, נציבי-הקבילות של צה"ל, נכשלו. לסקוב אינו בריא ביותר, והיו לו באותה תקופה שאיפות פוליטיות במסגרת המיפ-לגה שעמד ידיו להקים.

רק לאחרונה קיים הילל מגעים עם אלוף (מיל.) ישעיהו ("שייקה") גביש, אחד ממנהלי כור, ועם קצין בכיר בצה"ל, גביש, השיב תשובה שלילית לאחר מיספר ימי מחשבה. לידידיו הוא אמר: "למה לי ל- הכניס ראש בריא למטה חולה?" המועמד השני השיב בריאה מיידית. בתירוץ ש"בינתיים אני לא עוזב את צה"ל". מתוך סגל קצונת המישטרה היו להילל ארבעה מועמדים: תבורי; ניצב אשד, מפקד מחוז הצפוני; סגן המפקד, ניצב אלי דקל, ומפקד מחוז תל-אביב, ניצב דוד עופר.

את השניים האחרונים פסל הילל מייד, לדקל אין עבר מישטרי פעיל, והוא עסק

* לידו: הבישוף היווני-קאחולי מכטי" מוס סאלום. משמאל: יועץ ראשי-הממשלה, שמואל טולידנו.
** ראה הגיון ועמודים 12-15.